

Amb tota la fe del món

Un relat de: [rnbonet](#)

Sempre havia estat, de menut, un xiquet malaltís. Les fregues, els prodigis de les untures, els medicaments naturals, les receptes miraculoses de les herbes, els tan lloats efectes de la ciència popular, no mai li feien efecte, encara que la mare, tampoc excessivament partidària d'aquest tipus de medecina, li digués sovint: "Cal tenir fe, que la fe és el que cura, que no la untura".

I sempre, al cap i a la fi, els pares, amatents i responsables, optaven per portar-lo al metge. Amb tres aspirines i qualche xarop, bo. Curat.

Decididament, van concloure que l'infant no tenia allò que diem fe. I que és la fe? Doncs d'acord amb el Catecisme Diocesà de l'època, era "creer en lo que no se ve".

I, de debò, ell si que creia en allò que no havia vist. És per això que viatjava, quan més sovint, millor. Veure nous paisatges, conèixer gent diferent, descobrir cultures... Tenia fe en allò que no havia vist!

Si de cas se'l trobeu pel món, us repetirà la seua màxima: "No mai s'està tan bé com quan s'és fora de casa". I us afegirà: "I no és cap 'boutade'. Afirmen que com la casa, cap lloc. Fals completament! La casa pròpia està plena de perills: els fills i néts que van a dinar i sopar gairebé quasi tots els dies, els amics que us visiten quan menys gana en tens, els familiars que et demanen diners amb qualsevol excusa, els rebuts de la llum, la calefacció,... i tots els etcèteres que penseu per compte vostre. Així que sóc un home de fe. Sempre crec en un lloc que no he vist mai. És per aquest motiu, la fe, que sempre viatge!. I no m'ha calgut cap metge, des de que ho faig".